

**Olin sulle hyvä
ja sä olit aina
mun elämäni
rakkaus**

Janina
Finnholm

OLIN SULLE HYVÄ JA SÄ
OLIT AINA MUN ELÄMÄNI
RAKKAUS

JANINA FINNHOLM

OLIN SULLE HYVÄ JA SÄ OLIT
AINA MUN ELÄMÄNI RAKKAUS

© 2026 Janina Finnholm

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-0350-5

Saadaanko me onnellinen loppu?

LUKU 1. Valehtelun maailmanmestari

Luukas

Istun parvekkeella juoden aamukahvia. Kello on vasta seitsemän. Syksyinen tuuli puhaltaa vasten kasvojani. Vedän raikasta ilmaa keuhkot täyteen ja puhallan ne ulos. Kääriydyin vilttiini paremmin. Ilma on reippaasti viilentynyt, mutta ei mua haittaa. Juuri nyt haluan vain nauttia tunteesta.

Katson kuinka aurinko nousee hitaasti maalaten taivaan väreihin. Tätä olen tehnyt joka ikinen aamu kolmen kuukauden ajan.

Herään kuudelta. Nousen ylös. Laitan kahvin tippumaan. Nappaan viltin. Haen kahvini. Menen

parvekkeelle. Kääriydyn viltin sisälle palloksi. Tuijotan auringonnousua. Juon kahviani.

Siinä minun surullinen aamurutiinini. Samanlaisena se on pysynyt eikä mulla ole tarvetta alkaa sitä muuttamaan.

”Onko kaikki hyvin?” Äitini kysyy ovelta.

”On joo”, vastaan väläyttäen maailman feikeimmän hymyn, joka kuitenkin tuntuu menevän aina läpi.

Myös tämä samainen keskustelu on kuulunut aamuihin.

Päivät menevät ohi jatkuvassa sumussa. Jälleen kerran olen löytänyt itseni tilanteesta, että en saa mistään kiinni.

Vasta muutaman hassun kuukauden ajan olen ollut Helsingissä ja olen aivan loppu. Ei tämä suurkaupungissa eläminen ole nyt yhtään niin hienoa mitä kaikki kuvittelevat – tai mitä itsekin ajattelin.

En osannut kuvitella, että tämä voisi tuntua näin pahalta. Vuosi sitten, musta tuntui pahalta,

koska sydämeni oli särkynyt Micken tekojen seurauksena. Nyt se ei kuitenkaan johdu siitä. Nyt se johtuu siitä, että jouduin jättämään elämänrakkauteni toistamiseen.

Alan olemaan hyvin vakuuttunut siitä, että Michael on elämäni rakkaus. En tiennyt, että uskoin edes sellaiseen hömppään, mutta pakkohan mun nyt on. Ei musta varmasti muuten tuntuisi näin hiton pahalta.

Otan mukini pöydältä ja olen juomassa siitä, kunnes huomaan kahvin olevan jo loppu. Huokaisen syvään nousten samalla ylös. Otan vaivalloisesti viltin toiseen käteeni ja alan raahautumaan takaisin sisälle.

Sisältä löydän äitini keittiön pöydän äärestä juomassa kahviaan ja lukemassa uutisia. Tuskin siellä mitään ihmeellistä on. Hän voisi joskus lukea jostain naistenlehdessä, kuinka päästä sydänsuruista eroon.

”Vienkö sut tänään kouluun?” Kuulen äitini kysyvän.

”Ei tarvitse. Menen mielelläni metrolla”, vastaan hymyillen. Äitini tuijottaa mua hetken mietteliäänä. Ihan kuin hän yrittäisi saada jotain selkoa ajatuksistani. Hän on ennen aina osannut lukea mua ja huomannut aina, jos valehtelen. Nykyään olen vain valehtelun maailmanmestari, joten se on mahdoton homma hänellekin.

Lopulta äiti kuitenkin tyytyy nyökkäämään päätään ja ilmoittaa lähtevänsä töihin. Hän tunkee kengät jalkaansa, takin päällensä, jonka jälkeen hän tulee vielä pikaisesti halaamaan minua ja antaa pusun pääläelle. Hymyilen hänelle hellästi takaisin, vaikka todellisuudessa mietin *joko hän lähtisi sinne hemmetin töihin, että voisin olla rauhassa?*

En todellakaan ole mihinkään kouluun menossa. Mua ei huvita yhtään eikä oikeastaan voisi vähempää kiinnostaa. Tämän muutaman kuukauden aikana olen käynyt koulussa vain kaksi kertaa ja silloinkin kävin vain näyttämässä naamaani. En muista meninkö edes oikeasti yhdellekään tunnille. Muistan vain hämärästi, miten astuin koulun ovista sisään.

Luulin kesällä, että ainoa oikea vaihtoehto on lähteä Kaislamäeltä Helsinkiin, koska opiskeluni on täällä. En tiedä miksi ajattelin sen olevan ainoa ja parhain vaihtoehto. Eihän opintoni ole muutenkaan sujunut yli vuoteen. Tiedostan kyllä viimeisen lukiovuoteni. En kuitenkaan voi olla mitenkään varma pääsenkö koko lukiota vielä edes läpi kaikkien poissaolojen ja tekemättömien tehtävien takia.

Alan koko ajan olemaan aina vain enemmän ja enemmän sitä mieltä, että oli suuri virhe lähteä Kaislamäeltä ja jättää Michael sinne. Olisinhan hyvin voinut ottaa pojan mukaani tänne niin kuin hän oli alun perinkin suunnitellut. Minä vain vastustelin, kun ajattelin ettei se missään tapauksessa toimisi.

Toisaalta onhan siinä aina se mahdollisuus, ettei se olisi oikeasti toiminut. Vaikka meillä oli Michaelin kanssa kivaa ja mulla oli hänen kanssaan turvallinen olo, ei meitä silti välttämättä ole tarkoitettu yhteen loppuelämäksi. Kuka sen tietää olisiko hän ollut juuri se oikea.

Ehkä tämä tuntuu pahalta vain sen takia, että Michael oli ensimmäinen kunnon poikaystäväni ja koimme niin paljon hyvää ja pahaa yhdessä.

Mun on pakko kerätä itseni tästä säälittävästä kuplasta ja palata todellisuuteen. Minä ja Michael ollaan erottu eikä ole enää mitään meitä.

Mun on pakko jatkaa elämää ilman häntä.

LUKU 2. Usko tulevaan

Luukas

Tuijotan suoraan edessäni tönöttävää koulua. Mua ei edelleenkään yhtään huvittaisi mennä tuonne, mutta mun on pakko. En pysty jatkamaan elämääni muuten. Ei siitä ole mitään hyötyä, että masennun yksin kotonani ja pysyn kiinni menneessä ajassa.

Sitä paitsi, jos joskus haluan valmistua lukiosta niin siellä olisi hyvin oleellista myös käydä.

Ensimmäinen askel on aina vaikein, sen tiedän. Kyllä mä pystyn tähän.

Vartin paikoillaan seisominen jälkeen, otan ensimmäisen onnettoman askeleen. Ei herranjestas, en voi näyttää näin hiton luuserilta. Pudistan päätäni ja lähdän harppomaan itsevarmemmin askelin kohti lukion ovia.

Jostain syystä ulko-ovi avautuu toimestani varsin dramaattisesti kolahtaen seinään. Tietenkin se pitää todella kovan äänen ja minä saan kaikkien katset itseeni. Huomaan kuinka hetken kaikki tuijottaa mua, ja sen jälkeen he alkavat kuiskimaan keskenään. Tämä on kuin jostain huonosta elokuvasta.

Vaikka luulisi, että suurkaupungin lukiossa kaikki ei tietäisi kaikkia niin silti vain tietää ja tuntee. Täällä myös juorut aina leviävät kulovalkean tavoin ja yhtäkkiä yksityisasioista tietää koko Helsinki.

En luokittelisi itseäni mitenkään suosituksi koulussa, mutta kun aloitin vuoden ennen muita, sain täällä aika nopeasti kavereita. Luulen, että se johtuu siitä, että olin muutenkin persoonallisuudeltani sellainen kaikkien kaveri. Lukion ensimmäisenä vuonna autoin aina kaikkia ja hengasin vuorotellen vähän kaikkien kanssa. Kaikki pitivät taiteestani,

maalauksistani, tanssista ja teatteriharrastuksestani. Olin aina iloinen auringonpaiste.

Miten yksi tai oikeastaan nyt kaksi kesää Kaislamäellä voikaan muuttaa ihmistä näin paljon.

Nykyään en hirveästi postaile mitään Instagramiin, mutta tiedän, että nämä ”lukiokaverini” ovat nähneet paljon kuvia Kaislamäeltä: musta ja Mickestä ja mitä kaikkea kivaa teimme kahden kesän ajan. He ovat nähneet ne kaikki hyvät puolet mitä postailin ainakin Instagramin tarinaan. Instagramini on yksityinen, joten ei ole ollut pelkoa, että niitä olisi koskaan ketään Kaislamäkiläinen nähnyt. Eikä yhdessäkään kuvassa kyllä tainnut näkyä Michaelin naamaa. Vain osa hänestä.

”No voi herranjestas, ottakaa nyt vielä kuva todisteeksi, että olen ollut täällä!” Kiljahdan, kun havahdun viimein ajatuksistani ja huomaan edelleen kaikkien kuiskivan keskenään tuijottaen samalla mua.

Huomaan kuinka osa pelästyy äänenkorotuksestani. Eivät he ole tottuneet siihen, kun eivät varmaan ole

koskaan edes kuulleet sitä. Hyvinkin nopeasti ihmiset kääntävät katseensa pois. Huokaisen helpotuksesta ja jatkan matkaani aulasta kohti opinto-ohjaajan toimistoa.

Huone 431, opinto-ohjaaja Merja Salminen. Koputan reippaasti oveen ja odotan, että joku tulisi avaamaan sen. Kuulen etäisesti vaimean huudon *sisään*. Mitä turhaa avata ovea itse. Täytyisi sentään nousta pois koneen ääreltä.

Avaan oven ja näen Merjan tietokoneen äärellä naputtelemassa jotain. ”Ihan pieni hetki”, hän mutisee keskittyneenä katsomatta minua ollenkaan.

Laitan oven kiinni ja jään seisomaan kiusaantuneena paikoilleni. Pitäisikö minun mennä jo istumaan vai odottaa, että hän on valmis hommansa kanssa ja pyytää minua itse istumaan?

”Noniin, miten voisin auttaa?” Merja kysyy. Siinä vaiheessa hän nostaa katseensa, joka kummallisesti sitten lukittuu muhun.

”Luukas! Voi miten ihana nähdä sua!” Merja sanoo lopulta innoissaan ja nousee samalla tuoliltaan

Kirjasarjan kolmannessa ja viimeisessä osassa pääsemme vilkaisemaan Luukaksen "luksuselämää" Helsingissä. Elämä siellä ei kuitenkaan ole niin ruusuilla tanssimista kuin kaikki luulivat.

Luukaksen syksy ei alkanut yhtään kuin hän oli suunnitellut. Lukuisat poissaolot koulusta ja kasa tekemättömiä tehtäviä.

Eräänä päivänä hän kuitenkin päättää ottaa itseään niskasta kiinni koulun suhteen. Juuri, kun Luukaksesta tuntuu, että kaikki alkaa kääntymään parhain päin, tapahtuu jotain odottamatonta: Hän törmää Michaeliin Helsingissä.

Saavatko Luukas ja Michael kissa-hiirileikkinsä päätökseen? Oliko kyse kuitenkin koko ajan vuosisadan rakkaustarinasta?

Ja tärkein: Saavatko he vihdoinkin onnellisen lopun?

BoD

